

[Alice Faber]

stillinger, hvis arbejdet ellers bliver udført. Det er jo det, der er tale om.

Aase Olesen (RV):

Jeg vil gerne først sige til hr. Henrik Toft, at jeg har ikke noget imod, at hr. Henrik Toft kalder ældre mennesker for ældre eller gamle for den sags skyld. Det, jeg ikke bryder mig om, er udtrykket »vore ældre«. For mig er det en form for borgmestersprog, som giver mig allergi, dette med »vore pensionister« og »vore gamle medborgere« og »vore ældre«. Jeg synes, det er vigtigt at sige, at når man bliver ældre, har man ret til en pension, og man har ret til ordentlige forhold fra samfundets side. Men det berettiger ikke dem, der forvalter samfundet eller for den sags skyld bevillingerne, til at have nogen form for ejendomsret over de pågældende aldersgrupper, heller ikke bare på sproglig manér. Det er det, der generer mig, dette med »vore ældre« og »vore pensionister«. Kunne vi ikke blive enige om at nøjes med at sige »pensionisterne«, ligesom vi siger de 18-20-årige eller de 60-årige. Der siger vi ikke »vore 60-årige« eller »vore 50-årige«.

Det andet, jeg ville sige, var til fru Yvonne Herløv Andersen, som spørger, om der er nogle, der er enig med hende i de betragtninger, hun fremsatte om kommunerne, der burde have pligt til at betale, når de bruger sygehuspladser til plejehjemspladser. Det kan jeg ikke være uenig i. I øvrigt rejste hun så mange spørgsmål, at vi nok må sige, det bliver for omfattende at komme ind på dem her. Det viser bare, hvor svært det er at have en overordnet debat om et stort problemområde og så alligevel komme ind på så mange detaljer. Det kan kun blive overfladisk, man kan nå at berøre dem.

Et andet lille problem, som har været nævnt af flere, er, at vi får så mange over 80-årige, over 85-årige, hvilket vil betyde en voldsom belastning for ressourcforbruget. Ja, det gør det formentlig. Det gør det i hvert fald med de statistikker, vi har i dag, men er man nu helt sikker på, at vi bare uden videre kan føre disse statistikker videre? Hvis nu det bliver almindeligt, at man bliver 95 eller 100 år, så kan det jo være, at de 80-årige og de 85-årige bliver meget mere raske. Der er ingen, der siger, at de alle sammen eller en tredjedel af dem skal indlægges på pleje-

hjem. Jeg går ud fra, at de fleste ligesom jeg kender en masse ældre mennesker, mærkeligt nok mest ældre kvinder, som blomstrer gevaldigt op og får set sig virkelig om i verden, når først de er fyldt 75 år, oven i købet uden for landets grænser. Så jeg synes ikke, vi skal hænge med ørerne her og være helt fortvivlede over, at vi får så mange gamle kvinder. Det kan være, at de sagtens kan klare sig selv meget langt. Men de skal selvfølgelig have folkepension, det er klart, og de skal også have et sted at bo.

Fru Lizzie Lichtenberg talte om fanfare, og vi har tidligere været inde på spørgsmålet om kommissioner og deres forslag. Jeg nævnte i mit første indlæg, at ældrekommisjonen havde ment, at det var dens opgave at fremsætte forslag til at forbedre og lette forholdene for de ældre, og det står jo også i kommissoriet. Derfor var det naturligt, at man kom med forslag, der medførte udgiftstigninger. Men jeg vil godt nævne en anden rapport, som jeg nævnte i mit første indlæg, nemlig den, der hedder »Dansk arbejdsrapport om pensioner og tilbagetrækning indtil år 2000«. Den kom i februar 1980 fra Henning Friis og Per Vejrup Hansen. Jeg vil citere et lille afsnit af den, så meget mere som vi nu har statsministeren i salen, for jeg synes, det er et helt generelt problem vedrørende den måde, vi laver kommissionsarbejde og sparepolitik på her i landet. De siger:

»Mens udbygninger på det socialpolitiske system i reglen gennemføres efter ofte langvarige, systematiske udvalgsbehandlinger, har spareforanstaltninger ofte en kasuistisk og øjeblikkestemt karakter. Hvad der er behov for, er en strategi til begrænsning af udgifterne, som må tage udgangspunkt i nogle målsætninger for ældrepolitikken.«

Det synes jeg er kloget sagt, og det synes jeg er nok så meget værd som fanfare både i kommissioner og hos diverse ordførere. For uanset hvor vi står, ved vi godt, at vi ikke bare kan køre videre efter alle disse velmente forslag, vi får fra alle mulige betænkninger på alle mulige områder. Hvornår får vi saglige, ordentlige strategier for begrænsning af udgifterne fra eksperterne? Det får vi aldrig. Hvorfor gør man det ikke? Man tør ikke, for man ved, at så siger vi haps med det samme herinde. Vi skylder de mennesker, der sidder i det arbejde, at vi undergiver det en ordentlig politisk vurdering og ikke bare automa-